

Sygn. akt XII C 238/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, 16 października 2019 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Anna Łosik

Protokolant: Anna Maj

po rozpoznaniu 2 października 2019 roku w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa **M. K.**

przeciwko **J. D.**

o złożenie oświadczenia woli

1. Zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 14 390,68zł (czternaście tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt złotych sześćdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

a) od kwoty 13 616,21 zł od 26 września 2018 roku do dnia zapłaty,

b) od kwoty 774,47zł od 6 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty.

2. W pozostałym zakresie powództwo oddała.

3. Nie obciąża pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez powódkę.

SSO Anna Łosik

UZASADNIENIE

W treści z 7 lutego 2017 roku (k. 2- 4) M. K. złożyła oświadczenie o odwołaniu darowizny/cesji mieszkania, lokalu numer (...), znajdującego się na Osiedlu (...) w P., uczynionej na rzecz córki J. D..

W piśmie procesowym z 27 lutego 2017 roku (k. 9- 20) powódka, działając przez fachowego pełnomocnika, sprecyzowała żądanie i wniosła o nakazanie pozwanej złożenia oświadczenia woli tej treści, iż przenosi na rzecz powódki własnościowe prawo do lokalu, położone w P. na osiedlu (...); zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 13 września 2017 roku (k. 190) sąd skierował strony do mediacji.

Postanowieniem z 7 marca 2018 roku (k. 230) sąd zawiesił postępowanie na zgodny wniosek stron.

W wyniku przeprowadzonego postępowania mediacyjnego strony zawarły ugodę (k.223-227).

Pismem z 3 grudnia 2018 roku (k. 248- 265) powódka wniosła o podjęcie postępowania i zmieniła żądanie pozwu domagając się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kwoty 81.250 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 16 września

2018 roku do dnia zapłaty; zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych, nadto o podjęcie zwieszzonego postępowania.

Postanowieniem z 7 grudnia 2018 roku (k. 266) Sąd podjął zawieszono postępowanie.

W piśmie z 6 maja 2019 roku (k.289-290) pozwana przedstawiła rozliczenie należności powódki wynikającej z zawartej ugody i wniosła o całkowite oddalenie powództwa i nie obciążanie jej kosztami postępowania.

W piśmie z 27 maja 2019 roku (k. 300- 311) powódka ograniczyła żądanie, domagając się zasądzenia od pozwanej:

- kwoty 13.836,21 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2018 roku do dnia zapłaty;

-kwoty 841,33 zł (tytułem skapitalizowanych ustawowych odsetek od kwoty świadczenia uiszczanego z opóźnieniem) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pisma do dnia zapłaty;

- zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

15 lutego 2018 roku powódka oraz pozwana zawarły ugodę przed mediatorem E. K.. Powyższa umowa regulowała stosunki między stronami w związku z niniejszą sprawą oraz postępowaniem w sprawie o sygn. akt (...)także Sądu Okręgowego w Poznaniu.

Okoliczności bezsporne, a nadto dowody: ugoda z 15 lutego 2018 roku (k. 223- 227)

W ramach zawartego porozumienia J. D. zobowiązała się poczynić starania, aby sprzedać nieruchomość, położoną w P., na osiedlu (...) (mieszkanie, którego dotyczyło pierwotne żądanie pozwu). Z uzyskanej z tego tytułu kwoty M. K. miała otrzymać 25% ceny, po odjęciu kwoty 15.188,11 zł wynikającej z porozumienia zawartego z dnia 27 grudnia 2016 roku w P., pomiędzy Spółdzielnią Mieszkaniową (...), a J. D. o wysokości zadłużenia. Kwota wypłacona powódce miała nie być mniejsza niż 65.000 zł. Wpłata należności miała nastąpić w terminie 3 dni roboczych od daty wpływu kwoty ze sprzedaży mieszkania na konto pozwanej. Pozwana miała przelać pieniądze przez powódkę konto bankowe.

Dowód: umowa ugody z 15 lutego 2018 roku (k. 223- 227)

Nadto, strony ustaliły, iż koszty pośrednictwa przy sprzedaży mieszkania ponoszone będą w ten sposób, że M. K. będzie ponosić koszty wybranego przez siebie pośrednika, a J. D. wybranego przez siebie. W przypadku gdy powódka nie opłaci pośrednika i zwróci się on o zapłatę do pozwanej, koszty pośrednictwa zostaną potrącone z kwoty należnej powódce ze sprzedaży mieszkania (pkt. 7.2). Strony postanowiły także, że jeżeli po zawarciu ugody wynikną inne koszty związane ze sprzedażą mieszkania, inne niż koszty pośrednika, koszty te pokryje M. K.. Powódka zobowiązała się do wymeldowania z mieszkania na osiedlu (...) najpóźniej na tydzień przed zawarciem notarialnej umowy sprzedaży mieszkania pod rygorem kary umownej w wysokości 5.000 zł.

Dowód: umowa ugody z 15 lutego 2018 roku (k. 223- 227)

12 września 2018 roku J. D. dokonała sprzedaży spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, stanowiącego lokal mieszkalny nr (...), znajdujący się w budynku numer (...) na osiedlu (...) w P.. Cena sprzedaży została ustalona na kwotę 325.000 zł.

Przed terminem zawarcia umowy powódka wymeldowała się z mieszkania.

Pozwana przy dokonaniu transakcji sprzedaży korzystała z pomocy pośrednika nieruchomości. Tytułem jego wygrodenia zapłaciła kwotę 4.875 zł. Nie był to pośrednik wybrany przez powódkę.

Dowód: wydruk fotografii aktu notarialnego rep. A nr (...) (k. 250-253), wydruki wiadomości e-mail (k. 325- 335), zeznania stron (e- protokół z dnia 02 października 2019 roku k. 341), potwierdzenia przelewu (k. 294, 295)

O zawarciu umowy pozwana poinformowała powódkę (podając, że pieniądze zostały wpłacone przez sprzedającego na jej konto 19 września 2018 roku) prosząc o wskazanie numeru rachunku bankowego, na który ma przelać ustaloną kwotę. Powódka wskazała rachunek bankowy należący do osoby trzeciej. Pozwana nie zgodziła się na dokonanie przelewu na tak wskazane konto.

Okoliczności bezsporne, nadto dowód: kopia oświadczenia z dnia 11 października 2018 roku (k. 304), wydruk korespondencji e-mail (k. 305- 311), wydruki wiadomości e-mail (k. 325- 335), zeznania stron (e- protokół z dnia 02 października 2019 roku k. 341)

Strony postępowania negocjowały między sobą sposób zrealizowania zobowiązania pozwanej. Ostatecznie tytułem realizacji zawartej umowy ugody pozwana w dniu 10 grudnia 2018 roku przelała na wskazane konto powódki kwotę 52.445,68 zł.

Dowód: wydruk korespondencji e-mail (k. 254-256, 305- 311), wydruki wiadomości e-mail (k. 325- 335), zeznania stron (e- protokół z dnia 02 października 2019 roku k. 341)

Pozwana od kwoty 81.250 zł (stanowiącej 25% ceny sprzedaży) potrąciła następujące należności:

- 15.188,11 zł, stosownie do pkt 1.1 umowy ugody;
- 3.386,04 zł tytułem spłaty przekształcenia prawa wieczystego użytkowania gruntu w prawo własności, stosownie do pkt. 7.3 umowy;
- 4.875 zł wynagrodzenia pośrednika, stosownie do pkt. 7.2 umowy ugody;
- 5.000 zł tytułem kary umownej z uwagi na fakt, iż powódka wymeldowała się z mieszkania dzień przed podpisaniem umowy sprzedaży mieszkania, stosownie do pkt. 7.4 umowy ugody.

Dowód: potwierdzenia przelewu (k. 291, 292, 293, 294, 295), informacja ze spółdzielni Mieszkaniowej (...) z dnia 17 czerwca 2019 roku (k. 316-317), zeznania pozwanej (e- protokół z dnia 02 października 2019 roku k. 341)

Przedstawiony stan faktyczny sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Sąd dał wiarę powołanym wyżej dokumentom oraz ich odpisom i kserokopiom, albowiem nie były przez strony kwestionowane, jak również nie budziły wątpliwości sądu co do ich prawdziwości i autentyczności.

Sąd dokonując istotnych ustaleń w szczególności opierał się na treści umowy ugody, która nie była kwestionowana przez strony. Niemniej jednak powódka i pozwana odmiennie interpretowały jej postanowienia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powódka początkowo domagała się zobowiązania pozwanej do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu własności spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, położonego w P. na osiedlu (...). W toku postępowania Sąd skierował strony do mediacji, czego efektem było zawarcie przez powódkę oraz pozwaną umowy ugody.

Na jej podstawie powódka zmodyfikowała żądanie pozwu i domagała się zasądzenia na jej rzecz kwoty 81.250 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2018 roku do dnia zapłaty. Następnie wobec dokonania wpłaty na jej rzecz kwoty 52.445,68 zł, domagała się zasądzenia od pozwanej kwoty 13.836,21 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 września 2018 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 841,33 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pisma do dnia zapłaty.

W świetle art.193kpc sąd uznał ww zmianę powództwa za dopuszczalną. Zmiana powództwa nie wpłynęła na właściwość sądu, a zgłoszone w zamian pierwotnego roszczenie pozostawało z nim w związku. Powódka pierwotnie domagała się złożenia oświadczenia o przeniesieniu na jej rzecz prawa do lokalu wobec odwołania darowizny, a następnie wobec zawarcia ugody strony dokonały rozliczeń związanych ze sprzedażą tego mieszkania.

Wobec powyższego sąd dokonał merytorycznej oceny żądania powódki w oparciu o zawartą między stronami umowę ugody z dnia 09 lutego 2018 roku.

Między stronami bezsporną okolicznością był fakt, iż pozwana dokonała sprzedaży spółdzielczego własnościowego prawa do przedmiotowego lokalu mieszkalnego za cenę 325.000 zł, przy czym 25% tej kwoty jest równe 81.250 zł.

Nadto strony były zgodne, co do potrącenia z tej sumy kwoty 15.188,11 zł tytułem zadłużenia w spółdzielni mieszkaniowej spłaconego przez pozwaną, o czym strony postanowiły w treści ugody. Do zapłaty pozostawała zatem kwota 66.061,89zł płatna w terminie 3 dni od uzyskania pieniędzy przez pozwaną od kupującego. Pozwana zapłaciła powódce 52.445,68zł i to 10 grudnia 2018 roku (dowód przelewu – k.291, w piśmie z 6 maja 2019 roku pozwana omyłkowo podała kwotę 52.225,68zł)

Dalsze potrącenia dokonane przez J. D. były przez powódkę kwestionowane.

Należy podkreślić, iż ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc, art. 6 kc). Art. 6 kc określa reguły dowodzenia, to jest przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przy czym sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne.

W myśl zatem ogólnych zasad na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia zasadności dokonanych potrąceń, wobec ich zakwestionowania przez stronę powodową.

Analizując okoliczności sprawy oraz zaferowane dowody sąd doszedł do wniosku, iż pozostałych potrąceń pozwana dokonała bezzasadnie.

Odnosząc się do kwoty 3.386,04 zł potrąconej tytułem wpłaty z tytułu wykupu/spłaty prawa wieczystego użytkowania gruntu w prawo własności należy podkreślić, że jest ono ściśle związane z prawem własności. Sąd nie znajduje uzasadnienia, aby należało łączyć uiszczenie ceny przekształcenia prawa z dokonaną transakcją sprzedaży mieszkania i tym samym obciążyć tymi kosztami powódkę. Powyższe nie dotyczy samej transakcji sprzedaży. Punkt 7.3 umowy ugody jednoznacznie stanowi, że jeżeli po zawarciu ugody wynikną koszty **związane ze sprzedażą** mieszkania, inne niż koszty pośrednika, koszty te pokryje powódka. W ocenie sądu uznać należało, że postanowienie umowy dotyczy samej czynności sprzedaży tj. dokonania tej transakcji. Natomiast dokonany wykup dotyczył bezpośrednio prawa własności pozwanej. Zważyć należy, że na skutek przekształcenia w miejsce terminowego prawa wieczystego użytkowania pozwana zyskała bezterminowe prawo własności.

Odnosząc się do kwoty 4.875 zł potrąconej tytułem wypłaconego przez pozwaną wynagrodzenie pośrednika, stosownie do pkt. 7.2 umowy każda ze stron zobowiązała się ponosić koszty wybranego przez siebie pośrednika. Zapis umowy jest w ocenie sądu jednoznaczny i jasny.

Pozwana przyznała, że podjęła współpracę z pośrednikiem, niemniej jednak wybranym przez powódkę, wobec czego to powódka powinna ponieść koszty jego wynagrodzenia. W ocenie sądu nie sposób się zgodzić z argumentacją pozwanej, albowiem okoliczności podnoszone przez J. D. zostały zaprzeczone przez powódkę. W tej sytuacji Sąd miał do czynienia wyłącznie z przeciwnymi twierdzeniami stron postępowania. Wobec powyższego pozwana wywodząc z podnoszonych faktów skutki prawne winna dowieść powyższych okoliczności. Niemniej jednak w tym zakresie nie zaprezentowała żadnego materiału dowodowego, ograniczając się wyłącznie do twierdzeń. Mając zatem na uwadze

stanowisko powódki oraz bezsporną okoliczność, że to pozwana wynajęła pośrednika to ona winna ponieść koszty jego wynagrodzenia. Wobec czego nie można na podstawie pkt. 7.2 umowy ugody nałożyć na powódkę obowiązku ponoszenia tych kosztów, albowiem twierdzenia pozwanej nie zostały dowiedzione.

Kwota 355,17 zł potrącona przez powódkę tytułem nieopłaconego czynszu również nie zasługiwała na uwzględnienie. Pozwana przedłożyła dowód uiszczenia powyższej kwoty, niemniej jednak nie wynika z jego treści, z jakiego tytułu pozwana uiściła tę kwotę na rzecz spółdzielni. Pozwana nie wykazała, z jakiego tytułu dokonała powyższej płatności, wobec zaprzeczeniu powódki, iż dotyczyło to zaległego czynszu. Nadto powyższe zobowiązanie nie istniało na dzień zawarcia umowy ugody, wobec czego w ocenie sądu jest tym bardziej wątpliwe. W tym stanie rzeczy sąd nie mógł uznać dokonanego potrącenia za słuszne.

W dalszej kolejności odnosząc się do potrącenia kwoty 5.000 zł tytułem kary umownej z uwagi na fakt, że powódka nie wymeldowała się na 7 dni przed transakcją sprzedaży, tylko bezpośrednio dzień przed jej dokonaniem, również nie było zasadne.

W istocie w sprawie pozwana nie przedstawiła dowodu potwierdzającego datę rzeczywistego wymeldowania się powód. Niewątpliwie jest tylko to, że nastąpiło to przed datą sprzedaży, a pozwana mogła dokonać transakcji w wyznaczonym terminie i nie poniosła w związku z tym żadnej szkody. Tym samym pozwana nie dowiodła, że ziściła się przesłanka zapłaty kary umownej.

Istniejący w doktrynie i judykaturze spór co do prawidłowej wykładni art. 484§ 1 kc i co do związku między poniesieniem szkody przez wierzyciela a roszczeniem o zapłatę kary umownej, wyrażający się w przyjmowaniu jednego z dwóch stanowisk:

- pierwszego, wedle którego wierzyciel może domagać się kary umownej bez względu na powstanie szkody po jego stronie, bo tylko przy takim założeniu instytucja kary umownej jest odpowiednio silnym środkiem oddziaływania na niesolidnego kontrahenta i może odegrać rolę bodźca mobilizującego dłużnika do należytego wykonania zobowiązania (orzeczenie SN z 2 czerwca 1970r. II CR 167/70; OSNCP 1970/11/214),

- drugiego, opierającego się na wykładni literalnej art. 483§1 i art. 484§1 k.c., wedle którego zastrzeżenie kary umownej ma jedynie takie znaczenie, że wierzyciel dochodząc tej kary nie musi udowadniać faktu istnienia szkody i jej wysokości, niemniej jednak przesłanką powstania roszczenia o zapłatę kary umownej jest także szkoda wyrządzona wierzycielowi na skutek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, dlatego też jeżeli tylko dłużnik zdoła udowodnić zupełny brak szkody wierzyciela, to w konsekwencji wykaże też, iż kara umowna nie przysługuje (orzeczenie SN z 14 lipca 1976r. I CR 221/76; OSNCP 1977/4/76)

Za przyjęciem stanowiska drugiego przemawiają trzy istotne argumenty: po pierwsze, ustawodawca – normując kodeksową instytucję kary umownej nie użył w rozważanej mierze jednoznacznej formuły „wierzyciel może żądać kary umownej, chociażby nie poniósł żadnej szkody, aczkolwiek tak postąpił w zbliżonej sytuacji prawnej w odniesieniu do roszczenia odsetkowego za opóźnienie (art. 481§1 kc); po drugie, z legalnej definicji kary umownej zawartej w art. 483§1 kc wynika, że celem tej kary jest „naprawienie szkody”, z tego też powodu ujmuje się karę umowną jako surogację odszkodowania; po trzecie wreszcie, zamieszczony w art. 484 §1 zdanie pierwsze zwrot „poniesionej szkody” wskazuje na powiązanie kary umownej ze szkodą wierzyciela, a z zestawienia art. 483 §1 kc z art. 484 §1 kc wynika, że dłużnik nie może uwolnić się od zapłaty kary umownej dowodząc, że szkoda nie może być wykazana lub, że jej wysokość jest niższa od wysokości kary (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 września 2017 roku, I ACa 259/17).

W ocenie sądu, aby powstał obowiązek powódki do zapłacenia kary umownej koniecznym było spełnienie trzech przesłanek tj. istnienie postanowienia umowy dotyczącego obowiązku świadczenia kary (zapis zawarty w pkt. 7.4 umowy), niewykonanie lub nienależyte wykonanie oraz konieczność powstania szkody.

Z legalnej definicji kary umownej zwartek w art. 483 §1 kc wynika, że jej celem jest naprawienie szkody. Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy zważyć, należy że nie wystąpiły okoliczności świadczące, aby do powstania po stronie pozwanej jakiegokolwiek szkody doszło.

Mając na uwadze powyższe sąd doszedł do przekonania, iż potrącenie kwoty 5.000 zł było bezzasadne.

Reasumując z kwoty 81.250 zł po potrąceniu należności określonych w pkt. 1.1 umowy ugody z dnia 09 lutego 2018 roku, kwota 66.061,89 podlegała wypłacie powódce w terminie 3 dni od otrzymania przez pozwaną ceny sprzedaży.

O odsetkach ustawowych sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc, zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Cenę sprzedaży pozwana uzyskała w dniu 19 września 2018 roku, co wynika z informacji przekazanej powódce sms-em 22 września 2018 roku. Zważyć należy, iż dowodu tego i informacji tam zawartej powódka nie kwestionowała. Sama nie dowiodła, że pieniądze wypłynęły na konto pozwanej w dacie zawarcia umowy sprzedaży (bo od tej daty powódka liczyła termin 3-dniowy wyznaczony na dokonanie przelewu dla niej). Zgodnie z pkt. 1.2 ugody zobowiązana była do przelania należnej powódce części, w terminie 3 dni roboczych, od dnia otrzymania ceny. Dzień 19 września 2018 roku przypadł w środę, licząc kolejno 3 dni robocze (22 września- sobota, 23 września- niedziela), termin do spełnienia świadczenia upłynął w poniedziałek 24 września 2018 roku. Zatem pozwana od 25 września 2018 roku pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia.

Sąd nie uwzględnił w tym zakresie twierdzeń strony pozwanej co do niemożliwości spełnienia świadczenia z uwagi na fakt, że powódka podała konto osoby trzeciej. Nie było rolą pozwanej weryfikowanie numeru rachunku bankowego jaki wskazała powódka. Powódka jako osoba o pełnej zdolności do czynności prawnych mogła i może w dowolny sposób dysponować należnymi jej środkami. Jeżeli jej wolą było przelanie pieniędzy na konto innej osoby, pozwana winna takie żądanie spełnić. Wszak treść umowy ugody jasno stanowi, że wypłata nastąpi na wskazane przez powódkę konto bankowe, nie należy przyjmować interpretacji węższej, którą zastosowała pozwana, że wypłata ma zostać dokonana na konto bankowe powódki. Reasumując, opóźnienie w spełnieniu świadczenia na rzecz powódki, nie było przez nią zawinione, a zatem należało zasądzić odsetki ustawowe od 25 września 2018 roku.

Pozwana dotąd uiściła na rzecz powódki kwotę 52.445,68 zł (k. 291) w dniu 10 grudnia 2018 roku. Ustawowe odsetki za opóźnienie w płatności tej kwoty od dnia 25 września 2018 roku do 10 grudnia 2018 roku wynoszą 774,47 zł.

Wobec powyższego sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 14 390,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

a) od kwoty 13 616,21 zł od 26 września 2018 roku do dnia zapłaty,

b) od kwoty 774,47 zł od 06 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty.

Zważyć należy, iż zasądzenie odsetek od kwoty 13 616,21 zł od 26 września 2018 roku jest efektem omyłki sądu albowiem w istocie początkowy termin płatności odsetek winien być oznaczony na dzień 25 września 2018 roku

Odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 774,47 zł sąd zasądził zgodnie z wnioskiem strony powodowej. Roszczenie w tym zakresie zostało zgłoszone w piśmie procesowym z 27 maja 2019 roku, odpis pisma został doręczony pozwanej na rozprawie w dniu 05 czerwca 2019 roku, zatem od dnia następnego pozwana pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem tego świadczenia.

Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Zważyć trzeba, że powódka najpierw zmieniła żądanie pozwu, a następnie zmienione żądanie ograniczyła. Oświadczenia te są jednoznaczne z częściowym cofnięciem pozwu. Powódka

nie oświadczyła jednocześnie, że zrzeka się cofniętych roszczeń, a pozwana nie złożyła oświadczenia o wyrażeniu zgody na takie cofnięcie. Tym samym o tych roszczeniach należało orzec merytorycznie.

Wobec oddalenia w części żądania głównego oraz roszczenia odsetkowego, a także roszczenia o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, niniejszy proces w większej części wygrała pozwana. Pozwana nie poniosła jednak żadnych kosztów postępowania (w każdym razie kosztów takich nie zgłosiła), powódka zaś poniosła koszty zastępstwa procesowego, a zatem przy stosunkowym rozdzieleniu należności to pozwana winna uiścić na rzecz powódki część kosztów zastępstwa procesowego.

Mając na uwadze powyższe, sytuację materialną pozwanej oraz przedmiot sprawy sąd na podstawie art. 102 kpc nie obciążył pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez powódkę. Sąd przyjął, że w niniejszej sprawie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające odstąpienie od obciążania pozwanej kosztami mimo, iż nie wygrała procesu w całości.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Anna Łosik